

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 23 listopada 2016 r.

Pozycja 520

POSTANOWIENIE

z dnia 12 października 2016 r.

Sygn. akt Ts 403/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.N. w sprawie zgodności:

art. 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.) z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 87 ust. 1 i art. 91 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z regułą 70 ust. 1, 3 i 7 Rekomendacji Rec (2006) 2 Komitetu Ministrów do państw członkowskich Rady Europy w sprawie Europejskich Reguł Więziennych (przyjętej przez Komitet Ministrów w dniu 11 stycznia 2006 r.),

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 21 grudnia 2015 r. K.N. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U.90.557, ze zm.; dalej: kkw) w zakresie, w jakim nie nadaje prawa skazanemu do zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji wydanej przez organ administracji Służby Więziennej w wyniku zainicjowania przez skarżącego postępowania skargowego związanego z tym organem, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 87 ust. 1 i art. 91 ust. 2 Konstytucji w zw. z regułą 70 ust. 1, 3 i 7 Rekomendacji Rec (2006) 2 Komitetu Ministrów do państw członkowskich Rady Europy w sprawie Europejskich Reguł Więziennych (przyjętej przez Komitet Ministrów w dniu 11 stycznia 2006 r.).

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą. Skarżący 1 grudnia 2014 r. złożył skargę w sprawie sposobu rozstrzygnięcia przez Dyrektora Okręgowej Służby Więziennej w K. zarzutów zawartych we wcześniejszych pismach skarżącego dotyczących m.in. utrudnień w korzystaniu z aparatu telefonicznego. W piśmie ze stycznia 2015 r. Dyrektor Generalny Służby Więziennej uznał skargę za bezzasadną. Skarżący 1 marca 2015 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. skargę na powyższe pismo. Ponadto 16 kwietnia 2015 r. złożył wniosek o przyznanie prawa pomocy w zakresie zwolnienia

od kosztów sądowych i ustanowienia adwokata. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. (dalej: WSA) postanowieniem z czerwca 2015 r. odmówił przyznania prawa pomocy. Postanowienie to zostało doręczone skarżącemu 6 lipca 2015 r. Jednocześnie WSA postanowieniem z czerwca 2015 r. odrzucił skargę na pismo Dyrektora Generalnego Służby Więziennej ze stycznia 2015 r. jako oczywiście bezzasadną. W wyniku zaskarżenia postanowienia WSA z czerwca 2015 r. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił zażalenie postanowieniem z sierpnia 2015 r.

W dniu 21 października 2015 r. skarżący wystąpił do Sądu Rejonowego w Z. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej. Pełnomocnik otrzymał postanowienie o wyznaczeniu z urzędu 10 grudnia 2015 r.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 26 stycznia 2016 r., wezwał pełnomocnika skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej. W piśmie z 8 lutego 2016 r. pełnomocnik odniósł się do stwierdzonych braków, jednak nie uzupełnił ich w całości (brak wskazania sposobu naruszenia konstytucyjnych praw i wolności, o których mowa w art. 45 ust. 1 w zw. z art. 87 ust. 1 i art. 91 ust. 2 Konstytucji – pkt 6 zarządzenia sędziego TK).

Zdaniem skarżącego „zagwarantowanie Obywatelowi RP – skazanemu, prawa wniesienia skargi do WSA na rozstrzygnięcie – będące decyzją organu SW, po ponownym rozpoznaniu sprawy wiąże się z potrzebą zapewnienia ochrony prawnej określonych standardów proceduralnych oraz umożliwienia weryfikacji prawidłowości postępowania w tym bezstronności rozstrzygnięcia. Obecny stan prawny tego nie gwarantuje i zamyka drogę do Sądu, w Państwie Prawa, jakim jest Rzeczpospolita Polska ostać się nie może gdyż sędzią i sądem we własnej sprawie nie może być organ S.W. [Służby Więziennej]”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 37 ust. 1 w związku z art. 50 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1157; dalej: ustawa o TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymaganiam, a także czy nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 40 ust. 1 ustawy o TK.

Analizowanej skardze konstytucyjnej nie może zostać nadany dalszy bieg z powodu jej rażących uchybień formalnych.

Skarżący domaga się stwierdzenia niekonstytucyjności art. 7 kkw w zakresie, w jakim przepis ten nie nadaje skazanemu prawa zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji organu administracji Służby Więziennej wydanej w wyniku postępowania skargowego zainicjowanego przez skazanego. Jednakże postanowienie WSA z czerwca 2015 r. oraz postanowienie NSA z sierpnia 2015 r., wskazane przez skarżącego jako orzeczenia, z którymi wiąże on naruszenie praw i wolności, o których mowa w art. 45 ust. 1 w zw. z art. 87 ust. 1 i art. 91 ust. 2 Konstytucji, dotyczyły jedynie kwestii przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienia adwokata w postępowaniu administracyjnym. Trybunał stwierdził, że orzeczenia te w żaden sposób nie rozstrzygały możliwości oddania sprawy skarżącego pod ocenę sądu administracyjnego. Orzekające w sprawie skarżącego sądy dokonały analizy stanu faktycznego jedynie z punktu widzenia zasadności przyznania skarżącemu prawa pomocy. Oznacza to, że zarzuty skarżącego dotyczące niekonstytucyjności art. 7 kkw, w przywołanym przez niego zakresie, pozostają bez związku z orzeczeniami, które wskazał on jako te, z którymi wiąże naruszenie swoich konstytucyjnych wolności i praw. Trybunał przypomina, że skarga konstytucyjna jest indywidualnym środkiem ochrony, inicjującym kontrolę konstytucyjności przepisów prawa, które znalazły zastosowanie w konkretnej sprawie. Oderwanie kontroli konstytucyjności od orzeczeń wydanych w sprawie skar-

żącego *de facto* prowadziłoby do przyjęcia abstrakcyjnej weryfikacji zgodności przepisów z Konstytucją. Niedopuszczalne jest zatem wniesienie skargi konstytucyjnej, w której zarzuty niekonstytucyjności nie pozostają w żadnym związku z orzeczeniem, z którym skarżący łączy naruszenie konstytucyjnych wolności i praw. Ze względu na powyższe, na podstawie art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK, Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Ponadto Trybunał stwierdza, że pełnomocnik skarżącego nie uzupełnił wszystkich braków formalnych skargi konstytucyjnej. Zarządzeniem z 26 stycznia 2016 r. sędzia TK wezwał pełnomocnika skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi, m.in. przez wskazanie sposobu naruszenia konstytucyjnych praw i wolności, o których mowa w art. 45 ust. 1 w zw. z art. 87 ust. 1 i art. 91 ust. 2 Konstytucji. W piśmie z 8 lutego 2016 r. pełnomocnik oświadczył jedynie, że: „skarżący zaskarża art. 7 k.k.w. (...) w części, w której nie nadaje skazanemu prawa zaskarżenia decyzji – wydanej przez organ administracji Służby Więziennej w wyniku zainicjowania przez skazanego postępowania skargowego związanego z tym organem – jako niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 i art. 32 ust. 1 oraz art. 47 i art. 68 ust. 3 oraz art. 41 ust. 1 w związku z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka”. Trybunał podkreśla, że takie wskazanie sposobu naruszenia konstytucyjnych praw i wolności jest niedopuszczalne. Ponadto pełnomocnik skarżącego w żaden sposób – mimo wezwania sędziego Trybunału – nie wykazał sposobu naruszenia wolności i praw. Trybunał Konstytucyjny przypomina, że zgodnie z art. 48 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK w skardze konstytucyjnej należy określić nie tylko która konstytucyjna wolność lub które prawo zostały naruszone, ale ponadto należy także wskazać sposób tego naruszenia. Dopiero powiązanie określonego prawa lub wolności, które zdaniem skarżącego zostały naruszone, ze sposobem ich naruszenia pozwala Trybunałowi na dokonanie prawidłowej oceny zgodności zakwestionowanych przepisów z Konstytucją. Niewskazanie w skardze konstytucyjnej sposobu naruszenia określonych praw i wolności uniemożliwia przeprowadzenie wspomnianej kontroli. Jednocześnie Trybunał podkreśla, że pełnomocnik skarżącego zobowiązany jest do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Nieuzupełnienie określonych w zarządzeniu sędziego Trybunału Konstytucyjnego braków formalnych, na podstawie art. 37 ust. 3 ustawy o TK, stanowi podstawę do odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

Na podstawie art. 37 ust. 4 w związku z art. 50 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.